Віталь Стахіевіч

Парнаграфія

I

Мікрадуэль у задушным трамваі,
Сонца морыць на сон.
Тонкіяногі, дзяўчына ў спадніцы
Думкі мае чытае.
“Хоча”, — мільгоча. — Ня хоча… Хоча…”
“Так. — Або не. — Або так? — Або не…”
Вочы ў зьдзіўленьні глядзяць на мяне
І ледзьве чутна рагочуць.
“Хоча. — Ня хоча. — Ці хоча? — Ці не…”
Думкі мае паглынаюць мяне.

Столькі глынуць немагчыма адразу —
Кашаль з ванітамі б’е.
Горла прастылае шэпча нязвыкла,
Голас знаёмы гучыць бессаромна,
І паскараюцца рухі дрыготка,
Кідае ўбок на крутым павароце,
Ён прытуляецца, пальцам праводзіць,
Рубам далоні песьціць мяне…

Перадапошні далёкі прыпынак,
Ногі прастуюць прэч.
У расчараваных вачах застаецца
Бледна-ружовы задушны салён
З пахам парфумы і спэрмы.

II

Цёмная справа… Цёмная зьлева —
Побач мяне дзьве дзяўчыны-брунэткі,
Ноч за акном залатога трамвая,
Соладка пахнуць іх потныя целы,
Мокрыя майкі іх станы мілуюць,
Пухкія вусны адной прыадкрыты,
Штосьці праз пэйджэр чытае другая.

Вечны трамвай сваім вечным матывам:
Музыка, кніга і сэкс на прыпынку.
Вокны дамоў, дзе чакаюць жанчыны,
Пахне нарцызамі, парыцца кава.